

Håb i håbløsheden!

Prædiken på 16. søndag e. trinitatis 2011 i Martinskirken, København, og Gratiakirken, Århus. LGJ
Salmer 295v1-2 – 202 - 130 // 639 – 189

Prædiketekst- Jobs Bog 3,11-22

Hvorfor døde jeg ikke ved fødslen, hvorfor udåndede jeg ikke fra moders liv? Hvorfor var der knæ, der tog imod mig, og bryster, jeg kunne die? ... Hvorfor giver Gud lys til de elendige, hvorfor giver han liv til de fortvivlede, til dem, som længes efter døden, der ikke kommer,

Evangelium: Lukas 7,11-17

Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham. Men da han nærmede sig byporten, så, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende. Da Herren så hende, ynkede han over hende og sagde: "Græd ikke!" Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: "Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!" Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor. Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: "En stor profet er fremstået blandt os, og Gud har besøgt sit folk." Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen.

1. Døden bliver afsløret og håbløsheden beskrives. Der klages i landet Uz, hvor Job boede. Og der klages landsbyen Nain. - Vi kender også til død og håbløshed i vort land og i den by, vi bor. Ja, også i vor egen familie og inde i os selv. Tab og lidelse gør ondt.

2. Job siger: *Hvorfor giver Gud lys til de elendige, hvorfor giver han liv til de fortvivlede, til dem, som længes efter døden, der ikke kommer.* Her bliver der bliver ikke pyntet på håbløsheden. Og det nytter jo heller ikke. For når døden har talt, kan vi mennesker ikke gøre den smuk. Kulden kommer, legemet bliver stift, vi kan dække til, men vi kan ikke skabe liv igen, og derfor heller ikke håb.

Job spørger: "*Hvorfor var jeg ikke som et dødfødt barn, der bliver gravet ned, som børn, der aldrig ser dagens lys?*" - Men han var ikke et dødfødt barn. Han blev født som et levende menneskebarn. En dejlig lille dreng. Han blev voksen. Blev velhavende. Havde lykken med sig. Han blev gift og fik børn. Blev voksne. Var glade for livet. Men de døde, da en storm kom og ramte det hus, de var i. Én og samme dag var de borte. Og Job selv blev syg - meget syg. Og der sad han - nøgen - og ventede på døden.

3. Men Jobs kone var der dog stadig. Måske en trøst? Ja, men hun havde givet op. Hun sagde: *Holder du stadig fast ved din retsindighed? Forband Gud og dø.* Opgiv din tro og begå selvmord. Forkast en den Gud, som lader dig få sådan et liv. - Hun var selv hårdt ramt. Havde mistet alle sine voksne børn. Og nu kunne hun kun se til, at hun snart blev enke. Ikke så mærkeligt, at hun havde mere end svært ved at hjælpe sin mand. Kvinden i Nain havde allerede oplevet dette tab. Hun var jo enke. Først havde hun båret sin mand til graven, og nu sønnen. Hvem kunne hjælpe hende? Indbyggerne i byen? Jo, de fulgtes med hende. *En stor skare fra byen fulgte med hende.* Men hvad mon de tænkte? Og hvad mon hun tænkte? Hvor var deres håb?

4. Kan vi bruge det til noget? Jo, for verden af i dag ligner deres verden. Vi har været til begravelse – nogle for nylig – andre for lidt længere siden. Måske et barn dør, så forældre må begrave det. Måske din ægtefælle må begrave dig alt for tidligt? Eller sygdom rammer.

Vi står overfor tragedier, Jobs tragedie og tragedien, som ramte enken i Nain. I disse stærke beretninger taler ligeud om lidelse og død, så vi genkender os selv, mærker, at der er nogen, som føler som vi gør. Havde det som vi har det. Lider, som vi lider. Spørger, som vi spørger. Vi står overfor døden. - Her er ikke brug for festtaler. Men for sandhed og frelse

5. Læsningerne i dag lægger op til, at vi lytter efter, hvordan det er med døden. Sandheden om døden er, at der er tre slags død: Den åndelige – den legemlige/timelige - og evige død.

a) *Den åndelige død:* Jobs hustru repræsenterer denne død. "Forband Gud og dø!" Den åndelige død er når troen på Gud er borte. Det var den nok ikke helt hos hende – men hendes åndelige liv var truet. Den åndelige død er, når kontakten er ophørt fra vores side ... så mennesket lever som sin egen herre – i selvished – i ulydighed. Apostelen Paulus beskriver den sådan: *Ef 2,1 Også jer har han gjort levende, jer der var døde i jeres overtrædelser og synder, som I før vandrede i, da I lod jer bestemme af denne verdens tidsalder og af ham, som hersker over luftens rige, den ånd, der stadig virker i ulydighedens børn. Til dem hørte også alle vi engang. I vort køds begær gjorde vi, hvad kødet og sindet ville.* - Mens Paulus var uomvendt jøde, var han åndeligt død. Det er, hvad han siger. Og det var de kristne i Efesus også – før de kom til troen.

b) *Den legemlige/timelige død.* Og Job i sin sygdom og enkens døde søn i Nain repræsenterer den legemlige død.

Måske man på afstand kan påstå, at døden er en naturlig ting, fordi alle jo dør, og fordi døden er kendt fra naturen. Nogle taler ligefrem om en ”smuk” død. Men for Job var døden ikke smuk. *Job svarede sin hustru: Tager vi imod det gode fra Gud, må vi også tage imod det onde. ...* Job erkender, at døden kommer fra Gud. Job sagde: ”Gud giver. Og Gud tager.” Men er det så ikke bedre, hvis man slet ikke får noget?

Tænk på enken i Nain: Først havde hun og sønnen fulgt manden til graven. Svært. Ufatteligt svært. Men nu var også sønnen død. Dobbelt svært. Var det da ikke bedre aldrig at have haft nogen af dem, at hun var forblevet ugift og barnløs. Så skulle hun i det mindste ikke opleve så store tab og så stor sorg? - Vi kender til at tænke i sådanne alternativer. Men det er umuligt at vælge på den måde. Tomheden – eller kærligheden, hvor man risikerer at miste. Men virkeligheden er, at Gud giver liv – og tager liv. Af jord er du kommet, til jord skal du blive.

Er der nogen forklaring? Jo, der er én: Paulus siger i Rom 5,12: *Synden kom ind i verden ved ét menneske, og ved synden døden, og sådan kom døden til alle mennesker, fordi alle syndede.* Og i Rom 6,23: *Syndens løn er døden.* Døden er altså en følge af noget andet frygteligt her i verden, noget, som bor inde i os, noget, som findes i din familie, hos dine forældre, hos dine søskende og hos dig selv. Derfor gælder det: *”Af jord er du kommet, til jord skal du blive!”*

c) *Gud fortæller os også, at der findes en ”evig død”, den evige død:* Det er, når et menneske afviste nåden i Jesus Kristus, ikke ville bøje sig under Guds dom og nåde, og døde den legemlige død. Da følger den evige død. Jesus siger det i Joh 5,28-29: *I skal ikke undre jer over dette, for den time kommer, da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst og gå ud af dem — de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom.* Og i Matt 25: *Gå bort til den evige ild, som er beredt djævelen og hans engle.* - I dette perspektiv kan alt godt se håbløst og meningsløst ud, så vi endnu fristes til at sige som Job: Gid jeg aldrig havde levet - eller så vi lever i nuet uden håb og uden Gud i verden.

6. Men der er håb i dødens håbløshed. Job fik hjælp. Enken i Nain fik hjælp. Og vi har få hjælp.

Folk på den egn sagde: ”Gud har besøgt sit folk!” Gud er virkelig kommet ind i denne dødens verden. Der er ægte håb i håbløsheden. De onde dage i dit liv gør ikke de gode dage meningsløse, selv om det ser sådan ud. Job fik dette håb fra Gud. Det ved vi, fordi ikke kun udtrykte sin fortvivlelse, men også sit håb: *Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden. Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud, ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se. Mit indre fortæres af længsel.* (Job 19,25-27)

Når min hud er skrællet af. Når mit kød er tæret bort. Hvad så, Job? Da skal jeg skue Gud. Og jeg længes! Jo, der er håb midt i håbløsheden. Hos Gud er den åndelige, den legemlige og den evige død overvundet. Han løser os af lidelsen, af synden og skylden og af døden. Han kom til os på jorden.

7. Han kom til byen Nain, da ligtoget var på vej ud. *Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: ”Græd ikke!” Og han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: ”Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!” Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor.* Enken fik sit håb opfyldt. Hun fik sin dreng tilbage.

Men det var et endnu større under. Hele byen fik håb. *Alle blev fyldt af frygt og priste Gud og sagde: ”En stor profet er fremstået blandt os, og Gud har besøgt sit folk.” Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen.*

For selv om vi får livet tilbage ekstra 1 år eller ekstra 37 år, så er døden der jo stadig.

8. Frelseren har besøgt os og er hos os. Guds søn blev menneske. Kom til os. Kom ind i dødens verden. *Solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej.* (Luk 1,78-79)

I Nain fik en hel by tro på Jesus Kristus som Guds Søn. Og senere døde de. Alle døde. Måtte igennem det – igen. Men de døde herefter i håbet om hans evige frelse.

Så stort er det, at Jesus Kristus kommer til os. Solopgangen fra det skinner og lyser ved ham. For Jesus Kristus har opslugt døden, den åndelige, den timelige og den evige død.

9. Begivenheden i Nain var et forvarsel. Som Jesus var hos dem dengang, er han ved Ordet og Ånden hos os. Og han træder os nær i nadveren med sit livgivende legeme og blod.

Han rørte ved båren. Bærerne stod stille. Og han sagde til enken: ”Græd ikke!” Og til den døde: ”Rejs dig op!” Han rørte ved Job. Job blev stille. Og Job fik håb. Han talte til Job. Han rører også ved os. Bærerne står stille. Han taler ind i gode og onde dage. Og han er hos dig. Amen.